

Påskedag – 2. tekstrække

Nygårdskirken 31. marts 2024, kl.10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 28,1-8

Salmer: 218; 232; 230; 236; 226, v.6; 222

Tak Gud, for det evige liv i din kærlighed! Amen.

Det er påske: Kristus har åbnet en dør tværs igennem døden og åbent vejen til Guds evighed for os! Livet evigt – fordi Guds kærlighed til os er evig! *Frygt ikke!* lyder det til os. Men vi frygter: For vi skal jo dø. Og vi skal miste hinanden her på jorden. Det gør os bange - den ensomhed, den fortvivlelse, det tab; her er det jo endegyldigt: De døde kommer ikke tilbage! Og hvordan kan alt det forsvinde, som vi har haft sammen, delt i medgang og modgang? Det er jo stadig i vores hjerter: Hvorfor kan det så ikke komme tilbage? Vi kender kærligheden – og derfor vil vi ikke acceptere afslutningen. Og Gud er kærlighed – så det vil han heller ikke! *Nej*, siger Gud: *Min kærlighed til jer er uden ende! Så det er ikke forbi, selv om I skal dø og miste hinanden: Livet og kærligheden og fællesskabet fortsætter hos mig! Vi får ikke det tilbage*

Påskedag – 2. tekstrække

her på jorden, som vi har mistet – men vi får det igen hos Gud på en ny måde! Det er vores håb – men vi har brug for tegn for at holde fast i håbet, når dødens dør bliver smækket i – en sten, der bliver rullet for – kontakt synes os umulig. Kunne der bare åbne sig en lille sprække, så vi kunne se om der er lys på den anden side – så vi kunne få en lille hilsen derfra om at alt er godt! Vi ser en regnbue, eller en solstråle bryde gennem de mørke skyer – vi hører en fugl bryde ud i pludselig sang, vi ser sommerfugle, mariehøns – og vi vover at tolke det som hilsner fra vores kære afdøde. Og Gud ved at vi tvivler og har brug for tegn – og Han har givet os påskens store livstegn i Jesu opstandelse! I Jesus blev Gud menneske for at vise os, at alene kærligheden kan bryde meningsløshedens og dødens magt! Jesu lidelse, hans død og begravelse er lige så frysende kold og forfærdelig som al den død og begravelse, vi kender: Alt er forbi! Han er væk! Ingen kontakt. Hans venner gjorde som vi selv gør: De må ud til graven for ligesom at være ham lidt nærmere – græde dér, hvor de lagde ham, og begynde sorgens tunge arbejde dér, hvor de så ham sidst. Og dér – lige dér får de Guds kærligheds tegn! Dødens

Påskedag – 2. tekstrække

dør som definitivt var smækket i og havde adskilt dem, den slutsten som ingen kan røkke – den åbnes på vid gab! Guds lysende livskraft åbner døren tværs gennem døden – og de får lov at se, at i døden er der helt tomt! Ikke fordi den døde er definitivt væk og forsvundet; nej, der er tomt fordi den døde er hentet *videre* af Gud: Gud heler det sårede, syge, tyngede, knuste menneske med lys og fred og tager os ind i sit eget hjerte! Tilværelsen på jorden kan være et mareridt – og det ændrer ikke på at kærligheden findes og gør livet evigt. Vores tvivl og frygt og had kan ikke ændre på, at Gud elsker os. For Gud har vi evig værdi – og Han holder dig og dine kære fast i sit fællesskab til evig tid. Kærligheden lyser midt i meningsløsheden! Og tegnene på dét skal vi gå ud og møde midt i hverdagen med hinanden! Midt i tiden: Glimt af evighed – midt i krig og ødelæggelse: Glimt af tro, håb og kærlighed! Guds hilsner til os: Glædelig påske!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.